

צנזורה

מספרים חדים

ומח קהה

מה כבר אפשר לדרוש מהצנזור עצמו — כאשר סופרים מצדדים גם הם בהפעלת צנזורה על חבריהם?

רבבות צויות-הטלוויזיה, המכירים את ההומור של אפריים ("חד-גדיא") קישון בכתב, היו בטוחים, בשבוע שעבר, שהם רואים לנגד עיניהם הדגמה חיה. לרבים מהם לא היה ספק, כי ההומוריסטן המוכר שר מציג בפניהם סאטירה נוקבת על אותה סתירה עלובה — אינטלקטואל פא-שיסטי, המטיף לדיכוי האינטלקט והרוח באמצעי-כפייה.

הם טעו, לא היתה זו סאטירה, אלא אמת עצובה: בתוכנית ליל-שישי שדנה בבעיית-הצנזורה על סרטים ומחזות, הביע קישון במלוא הרצינות את מלוא תמיכתו בהמשך קיומה של הצנזורה. מא-חר שהיא לא קיצעה מעולם בחומר שלו, לא ראה בה קישון כל נזק. נראה שקישון באמת לא הבין, שטרטו הקיצוצים אינו נעצר בשום גבול, ומחר, יגיע גם אליו.

כניעה לדרתים. תוכנית הטלוויזיה באה בתגובה על החלטת ממשלת ישראל — שהתקבלה בקולותיהם של השרים ה-דרתים, ובהיעדרם המוכן של הלא-דרתים — שעם-ישראל זקוק להמשך הצנזורה על הסרטים והמחזות המוצגים בפניו. ואם סופר בישראל הירשה לעצמו לה-ביע דיעה כזו — מה כבר אפשר היה לדרוש מהצנזור הראשי, לוי גרי?

גרי, עליו אומרת השמועה כי הצמיח כבר שורשים בתוך כיסאו הנצחי, הגן על

אוהבי-צנזורה קישון בדיחה עצובה

עמדתו באומץ-לב: "ללא צנזורה היתה המישטרה נכנסת ומפסיקה הצגה באמצע עד לבידור משפטי" הסביר, כלומר, צריך עוד להיות אסירי-תודה לצנזורה. אך טענתו השנייה עולה אפילו על הראשונה: "מדוע אסור לי להיות צנ-זור — ומותר לאיזה סופר לעסוק בגסטי-רונמיה?"

התשובה, לדיעתו של הצנזור: כא-שר משהו אינו מוצא-חן בעיני מר גרי — הוא מחליט עבור כל העם שזה פסול, ואילו כאשר משהו אינו מוצא-חן בעיני אותו הסופר שעוסק בגסטרו-רונמיה — עמוס קינן, במקרה זה — הוא יכול לכל היותר לכתוב שזה אינו מוצא-חן בעיניו, אבל אינו אוסר זאת על איש.

או במילים ברורות יותר: עמוס קינן משתמש בעט, לוי גרי משתמש באקדח שהמדינה נתנה בידיו. אבל קטן, הראשי מבין אותו — היה צריך ודאי להחליף מקצוץ.

על טענתו הציונית של גרי, כי "הוא וחבריו מטאטאים את המדרכה לפני ביי-תם" — הגיב צופה: "צריך לקוות רק שיעברו בקרוב דירה לקוטב הצפוני."

אשת האלוף והרס"רית

פעם, דרגת רס"ר בצה"ל היתה משהו. רק שם הדרגה היה מקפיץ חיילים לדום. וכשהיה בעל הדרגה עצמו מופיע ב-שטח — אפילו קצינים בכירים מיהרו להזדקף.

מאז, אירעה בצה"ל אינפלציה של רס"רים, כמו בכל דבר. במקביל לרס"רי-המשמעת האימתניים, פשו אינסוף רס"רים מקצועיים. ואפילו רס"רי-המש-מעת כבר חדלו להיות אימתניים כל-כך. גוע האורגנילים פשוט חלף ואיננו עוד.

אבל למרות האינפלציה, הרס"רית **מבאר-שבע** היא משהו מיוחד. לו הי-תה טוראית, או אורחית, אפשר היה לומר עליה שהיא הנקבה המטומטמת ביותר בשטח.

תמיד ובכל שטח, אבל כמונן שעל רס"רית, איאפשר להגיד דבר כזה. מטומטמת, מטומטמת — אבל מעלות אחרות יש לה. זאת, אין איש מכחיש. ואכן, בדיוק מעלות אלה גרמו לבוס שלה — **אלוף-מישנה** הגר באשקלון ומשרת בבאר-שבע — להפוך אותה מ-סתם פקידה קטנה, גם אם מפותחת, לרס"רית בצה"ל.

וכרגיל, היתה אשתו של הקולונל ה-אחרונה שגילתה מה הולך שם בין שני בעלי הדרגות הבכירות.

אבל כשכבר גילתה — השלימה **האשה** את כל החסר. את הטקנדלים שלה אפשר היה לשמוע בכל רחבי פי-קוד דרום, וגם מעבר לגבולות. מפקדו של האלוף-מישנה פעל בזריז-זות. הוא הסביר לאשה הקופצת שהוא לא יכול לתת לפיקודו פקודות מה לע-שות בלילות, ואפילו בימים. לעומת זאת, הוא אירגן למשפחה, במחירות-שיא, דירה וסידורים נאותים בבאר-שבע, והאשה והילדים עברו מייד לשכור תו הקרובה של הבעל.

מה שנקרא, בסלנג הצבאי, פיקוח צמוד.

פוליטיקה לחוד וחתונה לחוד

עד כמה לוקחים הפוליטיקאים רצינות את הפוליטיקה שלהם, אפשר היה לראות בשבוע שעבר בטקס נישו-איחם, שנערך בירושלים, של **אילן גור** כתב שידורי-ישראל, וגלילה **נתיב**, קריי-נית באותו מוסד.

בזמנו, בשיאה של פרשת המזמורים, לא אהד כבוד הרב **שלמה גורן** ל-כני-סוי אהוד במיוחד מצידו של גור. כל זה, כנראה, לא הפריע לגור להזמין עתה את גורן לנהל את הטקס. ולא הפריע לגורן לקב לאת החזומנה.

בכלל יכול היה הרב גורן לנלות ב-קהל החוגגים הרבה יריבים — כמו ער-רד-הדון **מנחם ינובסקי**, שהגיש את הבנ"צ נגדו, או הטוען הרבני **צבי ווימן** — הרחוק גם הוא מלחיות חשוד כאיש-שלומו של גורן.

אבל שיא הבדיחה אירע זמן מה לאחר תחילת הטקס, כאשר הרב גורן עמד לפני השמעת הברכה השביעית. חזר ננגדו — הרב הראשי הספרדי **יוסף עובדיה**, שהוזמן גם הוא — הגיע באו-תו רגע, לאחר שהתעכב ולא הצליח להגיע בזמן.

הרב גורן הקביל את פניו בשימחה רבה, והזמינו לסיים את ניהול הטקס במקומו. אז זה רציני, אני שואלת אתכם.

בודהא הפגיש אותם

כל ילד בגן כבר יודע היום ש-קופנהאגן היא המכה של המין, ואין דבר שרוצים לדעת על המין שאי-אפשר למצוא בקופנהאגן. אבל כשהושע ("ג'קיי") ג'קסון, הקארטיקוריסט — זה שמצייר בכל יום ישיי ילדים שהולכים לאיבוד בתוך עצים **בידיעות** אחרונות — הגיע לקופנהאגן, אמרו לו בסוד שבבאנקוק, בירת תאילנד, יש דבר ש-אפילו בקופנהאגן אי אפשר למצוא. איך שאתם רואים את ג'קיי, עם רגל

לתוך חדר גדול ומאוורר, החצוי בקיר זכוכית. מעבר אחד יושבות ארבע מאה חתיכות במיני ובחולצה קצרה, ואתה בוחר במי שאתה רוצה שתעשה לך את המסג', לכל אחת יש מספר על החזה. אחרי שבחרת אותה לפי המספר היא לוקחת מגבת גדולה, סבונים מבוש-מים ולוקחת אותך בעקבותיה. היא מכניסה אותך לחדר מאוורר עם מוסיקה שמיתית וספת עור ומתחילה בטיפול. מה שחשוב לדעת, מביא ג'קיי בעיקר לתשומת-לב אישיתו **גליה**, שבמקומות כאלה יש כללי בודל: אסור להתעסק עם המסג'יסטיות ואפילו לא להתנשק איתן.

בקיצור, ג'קיי נכנס למקום הזה, לה **קוסטה**, ומחפש בנרות אחרי מספר 11. מחפש ומחפש ולא מוצא. בלית ברירה לוקח את מספר 89. אחרי שהיא גומרת לו את המסג' היא מתאהבת בו. ג'קיי מציע לה לבוא איתו למלון. היא אומרת: "25 דולאר." ג'קיי אומר: "אני לא לוקח כסף." ואז הם קובעים שהוא יבוא לקחת אותה אחרי העבודה. הוא חוזר לשם באחת-עשרה וחצי בלילה, מחכה

ג'קיי ומיילי כסינאפפור

ומחכה ומספר 89 לא יוצאת. אבל פיתאום הוא רואה חתיכה לא נורמלית. "תסלחי לי," הוא אומר לה, "קבעתי כאן עם מספר 89, אבל היא לא באה. את דומה לה נורא, מה מספרך?" ג'קיי קיבל את השוק של החיים שלו כשהיא היצגה את עצמה בתור מספר 11.

בקיצור הם הלכו לבלות, בילוי ש-נמשך יומיים. זה נגמר רק כשמספר 11 הכריחה את ג'קיי ללכת לישון כדי ש-יספיק להגיע בזמן למסוס. היא אפילו באה להיפרד ממנו בשדה-התעופה. לפני ש-עלה למסוס ראה אותה בוכה. "אני בוכה מפני שאני מאושרת, ככה היא אמרה לי," מעיד ג'קיי, "ואני מאו-שרת מפני שבודהא הפגיש בינינו."

תצחקו תצחקו, אבל ג'קיי הוא היום הישראלי היחיד השולח מכתבים למסג'יס-טית מספר 11 בבית-היעוץ לה **קוסטה** בבאנקוק. היא עוד לא עונה לו, אבל הוא מקווה שתשובות תגענה. מה שאף אחד לא יודע שמספר 11 היא בעצם מספר 12. ג'קיי לא רוצה לנלות את המיטפר האמיתי שלה, מפני שהוא מפחד שישראלים אחרים, שיגיעו לבאנקוק, ילכו גם כן לבקר אותה. לכן הוא מספר לכולם שהיא מספר 11.

לעומת זאת מוכן ג'קיי לספר בשיבחה של מיילי מהבוגי סטריט בסינאפור, לשם הגיע בהמשך נודדיו. תמורת תשלום של דולאר אחד נתנה לו מיילי היפה תמונה עם הקדשה אישית, כמו שאדם יכולים לראות בתמונה. ג'קיי מוכן לתת גם את הכתובת שלה. כי מיילי, למי שעוד לא יודע מה זה הבוגי סטריט, שהיא חתיכה משגעת לכל הדיעות, אינה אלא גבר — אחד מאות הקוקסינלים הממלאים רחוב זה והיכולים להתחרות ביופי הנשי בכל יפהיפה נשית אחרת.

"עם זאת הצלמתי רק בשביל ה-היסטוריה," מעיד ג'קיי על עצמו. חסר לו רק שמספר 11 מבאנקוק תשמע על כך.

מיספר 11 בבאנקוק